

REMEMBER

Un amor inolvidable

17 milions
de lectors a

wattpad

Guanyadora del
premi
WATTYS

Ashley Royer

REMEMBER
UN AMOR INOBLIDABLE

ASHLEY ROYER

Fanbooks

Títol original: *Remember to Forget*

© 2016, by Ashley Royer

© de la traducció: Esther Roig, 2016

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u,
Fanbooks, Avinguda Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: gener del 2017

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Tiffitext, S. L.

ISBN: 978-84-16716-13-5

Dipòsit legal: B. 24.512-2016

Impress a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

I LEVI

—LEVI, SURT! N'HEM DE PARLAR! —diu la mare des de l'altre costat de la porta de la meva habitació.

Estic assegut al terra fred de fusta, amb els genolls doblegats contra el pit i repenjat a la porta. Clavo les dents al llavi de baix i el dolor sobtat es manifesta ràpidament. Faig més força fins que l'únic que sento és una lleugera vibració darrere les dents.

—Deixa'm passar, sisplau —suplica—. Això em fa tant de mal com a tu.

Respiro fondo i em poso dret a poc a poc; dubto uns segons amb la mà al pom de la porta abans de girar-lo. Vaig cap al llit i espero que la mare entri. Sembla cansada i amoïnada. Té els ulls inflats i fa una ganyota amb els llavis. Tot això l'ha envellit vint anys. Em mira i jo la miro, i cap dels dos diu res. Però ella espera que parli.

—No t'ho vull fer, Levi. Però és l'únic que ens queda —diu, finalment, asseient-se al meu costat. No la miro. Faig petar els artells nerviosament. Ella sospira—. El teu

vol surt d'aquí a dos dies. Tant de bo pogués venir, però no puc. —Miro endavant inexpressivament—. És el millor per a nosaltres, per a tu. El teu pare i jo... —calla, se li esquerda la veu—, només volem que tornis a ser feliç.

Després d'això, surto de la meua habitació, baixo l'escala corrent i me'n vaig de casa. Tanco la porta de cop, i de seguida noto la pluja freda, però tant me fa. Continuo caminant pel carrer fosc. Els fanals són l'única font de llum. Dono una puntada de peu a una pedra i sento com va a petar a un bassal.

No ho suportó.

Com poden fer-me això, els pares? Volen que marxi d'Austràlia i vagi a viure a Maine amb el meu pare. Anar als Estats Units a viure amb el pare no sembla la solució als molts problemes que tinc. Amb prou feines el conec, i estic completament segur que ell no sap res de mi. Fa tres anys que no el veig. L'únic que n'he rebut són les felicitacions i els regals per les festes.

Se'n va anar quan jo tenia catorze anys. Aleshores tot era perfecte. Una família perfecta, uns amics perfectes, una vida perfecta. L'únic que feia era anar a escola, menjar, dormir i jugar a videojocs. Què podia ser millor que això? Tant de bo pogués tornar a quan tot era senzill.

Fa temps que res no és senzill.

La mare em va explicar que me'n vaig per moltes raons. Una és que necessito trencar amb tot el que m'és massa conegut. També creu que necessito experiències noves. Tot ve del fet que no puc estar envoltat de coses que em recordin la Delia. La mare vol que l'oblidi, tothom vol que l'oblidi. Però com ho puc oblidar tot de l'única persona

que realment he estimat? No puc treure-me-la del cap i fer que tot estigui bé com per art de màgia.

Hauré de conèixer persones que no saben res de mi. Això podria estar bé, però també podria estar malament. Per no parlar dels psicòlegs i metges nous que voldran que els parli de mi. No tinc ganes de tornar a passar per això. Tantes preguntes i respostes, formularis i tests: no ho suporto. Ara que havia arribat a estar còmode amb tots els meus metges, hauré de començar de cap i de nou.

Em poso la caputxa i emfonso bé les mans a les butxaques mentre continuo pensant. Sospiro sorollosament, desitjant que les coses fossin diferents. No sé com, d'alguna manera, voldria que les coses tornessin a ser com abans. Com pot ser que la vida s'hagi tornat tan horrible?

—*Esplendífer* —dic, arrossegant el mot a la llengua—. *Avui serà un dia esplendífer.*

—*Tu sí que ets esplendífer* —diu la Delia, somrient. *La miro i veig els clotets de les galtes que se li fan quan somriu. Es mossega la llengua una mica; sempre ho fa quan somriu de gust.*

Pestanyejo ràpidament i em frego els ulls amb fúria, intentant aturar el record. Ho tinc tot tan viu dins el cap... Com si hagués passat ahir.

Però no. Va passar fa sis mesos. Fa cent vuitanta-dos dies, per ser exactes.

Va ser l'última vegada que la vaig veure somriure d'aquella manera.

Cada dia penso que tant de bo no em despertés. Tant de bo les coses fossin diferents. Tant de bo ella fos aquí amb mi, però no hi és.

M'assec a la vorera, aclaparat i atordit de sobte. Sempre em passa això quan penso massa, normalment sobre l'incident. I hi penso molt. Les persones més silencioses tenen les ments més sorolloses, i la meva crida demanant ajuda, però els llavis no se'm mouen.

Brando el cap i me l'agafo amb les mans, mentre sento com em cau a sobre la pluja. Estiro una mà i atrapo una mica d'aigua; miro com regalima entre els meus dits. Obro més la mà i observo com l'aigua cau a terra, esquitxant l'asfalt. És com sentir-se al cim del món, on res no et pot tocar, però, sense més ni més, el món s'obre sota els peus i caus ràpidament. Tot canvia. De sobte ets a baix, veient com tothom viu per sobre teu mentre tu estàs encallat en un bassal.

Així és com em sento.

Com deu ser no sentir la pluja a la pell o no sentir el so de l'aigua que cau? Com deu ser fer l'última alenada? Com deuen ser tantes coses?

Em passo gairebé tota l'estona preguntant-m'ho.

Passa un cotxe, redueix i s'atura davant meu. La llum dels fanals m'enceguen un moment, però m'hi adapto ràpidament i m'imagino qui és. Identifico el cotxe immediatament, per la pintura blau marí desgastada i el bony, que té una forma com de fantasma.

—Puja —diu en Caleb després d'abaixar la finestra.

Sembla que, sempre que fujo de casa o estic amoïnat per alguna cosa, ell ho sàpiga. I sempre em ve a buscar.

Esbufego, pujo al cotxe i apago la ràdio. Com sempre, en Caleb té la música a tot drap. M'empipa que això li agradi tant.

La veritat és que en Caleb no m'agrada gaire, en general, perquè em recorda coses que no vull recordar, però em tolera, i per això el tolero jo a ell. Sembla que sigui l'únic que ho fa.

Em mira i sospira.

—Què? T'has tornat a barallar amb ta mare?

Assenteixo, sense mirar-lo.

—T'ha parlat del viatge? —pregunta. El miro, desorientat. Com pot ser que ho sàpiga abans que jo?—. És que ta mare volia saber què en penso —es justifica.

Sempre sap què em passa pel cap, i no entenc com s'ho fa.

Tanco els punys, i els artells se'm tornen blancs. En Caleb ho sabia i no m'ho havia dit? El miro, amb expressió assassina.

—Mira, Levi —diu, baixant pel carrer—. Vull recuperar el meu amic. I ja sé que tot plegat és una llauna, però fins ara no ha funcionat res. Potser això funcionarà, entesos?

Sospiro i miro per la finestra, observant com la pluja llisca pel vidre. Com es deu sentir una gota de pluja? Segur que fan curses de lliscar per les finestres. Em pregunto si la seva vida dura només uns segons, i si es moren un cop toquen a terra.

Voldria ser una gota de pluja. Segur que no s'amoïnen per res.

En Caleb continua parlant de coses, però jo desconecto. Sovint m'aïllo de la seva xerrera, i ell ho sap, però continua xerrant igualment. No es rendeix mai. Em fa parar boig.

Una vegada més em poso a pensar en Maine. És a milers de quilòmetres d' Austràlia, on he viscut tota la vida. No entenc per què m'hauria d'ajudar, anar a viure tan lluny. Més aviat ho empitjorà tot. Res no m'ajudarà, mai. Em podrien enviar a Mart i no canviaria res. La gent no es pot arreglar quan s'ha espatllat. Són com vidres trencats, un grapat de peces petites que no es poden enganxar. Invisibles, esmolades i aixafades. Encara que em volgués arreglar i recompondre les peces, no podria.

—Levi? Levi! —diu en Caleb, per fer-me sortir de les meves cabòries. Giro el coll bruscament perquè vegi que estic empipat. El miro amb fúria i espero que enraoni—. Com deia —diu—, crec que hi hauries d'anar i no tenir expectatives prèvies. Vés a veure què passa i tot anirà bé.

Tot anirà bé.

Això és el que va dir tothom fa sis mesos i ho continuen dient. Sembla que vagi tot bé? No. Res no tornarà a anar bé.

—I —afegeix en Caleb—, la Delia voldria que ho fessis. Voldria que fossis feliç.

M'esgarrifo en sentir el seu nom i em mossego el llavi de baix nerviosament. L'únic que sempre va voler va ser que fos feliç, i mira'm ara.

—Perdona, no volia... Mira, em sap greu —diu en Caleb, balbucejant.

No el miro i intento oblidar, com sempre. Intento oblidar el que sempre recordo.

—Què vols que fem? —pregunta en Caleb, baixet, per canviar de tema. Pica amb els dits el volant i es mossega el llavi—. Segur que no vols tornar a casa.

Arronso les espatlles. Ja sabia que respondria això, però ho ha preguntat igualment.

—Què et sembla una pizza? Tens gana? —pregunta.

Torno a arronsar les espatlles.

—Entesos, doncs, pizza.

Fem el trajecte en silenci; l'únic que se sent és la pluja sobre el cotxe i els pneumàtics sobre l'asfalt. Per fort que sigui el soroll, no és mai prou fort per sufocar els meus pensaments. No me'n sortiré i els meus pensaments m'eixordaran sempre.

Quan arribem a la pizzeria, en Caleb demana per tots dos, com sempre. Sap exactament el que vull: una Coca-Cola gran i una pizza de salsitxa. Sec en una taula alta i espero, veient com es repenja al taulell i plega el tiquet pulcrament. Té el front arrufat mentre espera, com si l'amoïnés alguna cosa.

Segur que sóc jo. Sóc una nosa per a tothom.

Seu davant meu amb la pizza i n'agafa un tall ple de formatge que s'esfilagarsa fins que es trenca. Somriu i es llepa una mica de salsa del dit gros abans de fer una queixalada.

—Que no menges? —pregunta, amb la boca plena, assenyalant la pizza amb el cap.

N'agafo un tall, tot i que no tinc gana. No en tinc gairebé mai.

—Quan te'n vas? —pregunta en Caleb.

Bec, trec el mòbil de la butxaca i teclejo ràpidament. En Caleb espera que contesti i deixa la pizza.

Una veu robòtica monòtona surt del mòbil, llegint el que acabo de teclejar.

—Me'n vaig d'aquí a dos dies. A quina distància està Maine?

En Caleb es mossega el llavi i hi pensa.

—No ho sé. Però molt lluny, segur.

Torno a escriure.

—És fred Maine?

—Sí —diu en Caleb—. Com el teu cor.

Esbufego i el miro indignat. Aixeca les mans com per defensar-se.

—En fi —diu la veu robòtica—. M'alegro que hi faci fred. No suportó aquesta calor. Potser em moriré congelat.

—No ho dius de debò —diu en Caleb.

Assenteixo i el miro amb les celles alçades.

Tot ho dic de debò.

O, per ser exactes, no ho dic.

Perquè l'última vegada que vaig parlar va ser fa cent setanta-nou dies.